

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 205. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703121967296/facsimile.pdf> (tilgået 22. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Nelson ind. „Men her kan man da sparke et halvt Dusin ned, inden de faar Fodfæste.“

„Tys, lad os høre,“ hviskede Villemoes, idet han bøjede sig frem.

Vinden bragte af og til en utydelig Larm op til os. Døre syntes at blive lukkede op og i, og stundom fornemte vi Lyden af Stemmer. Det lysnede tilmed lidt i Skyerne over vore Hoveder, og det forekom os, at vi kunde skimte mørke Skikkelser, som bevægede sig frem og tilbage der nede paa Sandet. Der gik saaledes nogle Minutter i spændt Forventning, hvori vi saa at sige hverken vidste, om vi var købt eller solgt, da endelig Villemoes brød Tavsheden.

„Aa skidt,“ sagde han, og hans tilbagevendende Munterhed elektriserede hele det lille Selskab. „Det fulde Asen har naturligvis ikke kunnet forklare noget. Saa har Mutter trukket ham hjem med sig, og Naboerne er igen gaaet hver til sit. Det gaar os i Grunden paa en vis Maade ligesom det senere gik Odysseus med Kyklopen. Kun er der ingen af os bleven ødt op.“

Vi gav os til at le, men vor Munterhed forsvandt snart, thi Vinden, som her oppe blæste endnu koldere end der nede paa den flade Strand, gennemrisnede vore Lemmer i de vaade Klæder. Desuden, det Spørgsmaal stod jo endnu uafgjort, hvor vi skulde faa Tag over Hovedet og Mad i Munden.

„Lad os først og fremmest se at komme i Læ et Sted og vride vore Bukser,“ foreslog Villemoes.

Da dette aabenbart var et fornuftigt Forslag, fulgte vi det ogsaa uden Tøven og stillede os hen under den lave, hvide Kirkegaardsmur med Fronten ind imod Landet.

Vore Støvler turde vi ikke trække af, da vi med Rette var bange for, at vi ikke saa nemt vilde kunne faa dem paa igen. Benklæderne derimod hjalp vi hinanden broderligt med at hale af, og snart stod hele det forhenværende Baadsmandskab i et let og flagrende Kostume og mindede ved dens vridende Beskæftigelse i Aftenens sildige Time og tilmed udenfor en Kirkegaard, paa en vis Maade om det gamle franske Spøgelsesagn, der lader afdøde Kvinder staa op af Graven og vride og vadske det Linned, de i levende Live maaske har forsømt.

Det var som sagt lysnet lidt i Vejret, og vi kunde skimte en nogenlunde bred Vej, der løb forbi neden under det Sted, hvor vi stod.

„Det var dog egentlig rædsomt dumt af os, at vi ikke sørgede for at bjærge Sejl og Aarer fra Baaden, saa kunde vi nu have lavet os et Telt,“ sagde Niels Juul, idet han efter endt Vridning rystede sine Permissioener i Luften.

„Ja, Aarerne, dem burde vi have taget med os, men Sejlene duede ikke til noget,“ svarede Villemoes stadig vridende.

„Gud véd, naar vi faar Baad igen!“ udbød Lord Nelson med et